

SUPISTAJA

KIRJOITTANUT

SUPISTAJA

Jenni Vuorinen - Backman

Supistaja jok' on saanut alistua henkilökohtaisesti Jumal'äidin tahtoon, elää, ja tuntea kaiken sen, mitä on vaatinut taistelu voittoa Jaakobilta Aabrahamin Isain siunaus, alistuen kaikkiin taistelun vaatimiin tilanteisiin, siksi pitääkin ei vaan velvollisuutenaan, vaan myöskin oikeutenaan puolustaa voimiensa lailla tätä suloista Suomen valtakuntaa Aabrahamin helmaan, jossa Jumal'äidin tuhatvuotinen valtakunta täyttyy. Puolustaa sen kaunista kansalliskukkaa kuolematointa valkeaa, — sinisireeniä, jonka itseään sivistyneenä pitävät kirjanoppineet Kaininsivistyksellään kaatoi kuni Aabelin. — Hän helmen kalliin peltoon kätkenyt kuni koira luunsa. — Mistä tiesi hän, että kauppias sen työsaraltaan löytävi? Helmi johon alun avaimet kätkeyty sille jolle ne kuuluu.

Supistaja helmen kalliin löytänyt, jolle Jumal'äiti kuiskaili: sinä Suomen etelästä kalevalaisesta kansasta, sinä vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltiaaksi, luovuttaen samalla alunavaimet kera Aabrahamin Isain siunauksen, jota Jaakob on tähän asti hallinnut. Supistaja, joka Jumal'äidin suuresta rakkaudesta syntynyt tullessaan tuonut arvioimattomia arvoja tänne suloiseen Suomeeni, jossa voitostaan jakelee kuni ilmoitukses- tamme näkyy, niin on Jumal'äiti käskennyt tehdä. Viel' hän on käskennyt tehdä siipemme, jotta ilmojen halki me liidellä pikkulintuina voisimme sanomaa kaikille saattaisimme. — Kertoisimme, että tää pyhä Jumal'äidin maa on: jonne myös Isä, jos hän lapsiksi muuttuu ja »isäpojaksi» syntyy, hänellekin tääll' silloin elävä elämä annetaan. Alunavaimillan ma aukoilla nyt taidan tään taivaisen Suomeni alkujuuria tutkia saadaan tääll' taivasten valtakunnassa, jossa vain yksi, Jumal'äidin pyhä kieli, yksi mieli, tääll' spiralisoidull' Suomeni kielell' suurta Jumal'äitiä ylistää, jok' isäpojallekin yksin elämän an-

taa. Siksi hän oman henkisen puolustuslaitoksensa on järjestänyt, jonka yli ei ole helppo kivuta, vaikka siinä ei olisi yhtään kiveä kiven päällä, sen yli ei pääse yhdenkään ryöväykseen tarkoitettu hyökkäys, olkootpa ne sitten henkisiä eli aineellisia hyökkäyksiä, ei ilmalaivuekaan tulematta lyödyksi sukukuntineen henkisesti sokeaksi, sillä tekojen tuomarilta ei mitään salata voi. Henkiset puolustusvoimat nuo kuolemattomat pyhät demonit on ne nähnyt jo ajatusasteella ja toimii sen jälkeen, syntyy kussa kulloinkin tarvitaan, tällä kertaa ankkuroituna ikäänkuin yksi henkisen puolustusvoimien upseeri, Edvart Isto, hyökkäyksellään havainnollistuttaa, tietä raivaa, jossa Supistaja vyöttäen taistelee, jotta suloiselle Suomelle myös Aabrahamin siunaus voitettaisiin, jumalkipinä saavutettaisiin, jota ilman meidän ruumiimme kuolisi, takaisin isäylpeys lihaansa ottaisi, siksi sille paikalle Jumal'äiti Supistajan synnyttänyt henkisesti toimimaan, sillä Jumal'äiti Suomessa tekoja ihmisten vakoilee, ja keitä tekojen perusteella taivasten valtakuntaan sittemmin synnytetään, tarkkailee, josko taisteli meidän — — elämälle ruumiin antaakseen vaiko omien himojensa tähden rakkauden palveluksen täytti, sen oli näyttävä vastaisuus, kuinka monta ei taivasten valtakunnan siniristilippua rakkaudella omakseen ei ota. Kuinka monta ei sen spiralisoitua taivaista »Jumal'äidin pyhää kieltä» ei äidinkielenään tunnusta? Ei sitä korkeampana ennen muita kunnioita? Kuinka monta ei sen Aabelin sivistystä, jok' yksin tosi-sivistystä on, ei tunnusta? Kuinka monta »Jumal'äidin pelastusvoillä» itseään vyöttää taivasten valtakuntaan ei suo? Kuinka monta kirjanoppineita ei omaansa taas korkeampana kunnioita? Siksi heitä Jumal'äiti vakoilee, tekojaan tarkkailee, sillä mitä on meidän rukouksemme arvosta silloin kun tekemme tuomitsee? — Eikö kirjanoppineita ja huolimattomia sitten synnytetäkään taivasten valtakuntaan? — Kuinka Jeesuksemme sen tiesi, etteivät

he suo itseään vyöttää Aabrahamin helmaan. — Jeesuksemme tiesi, että »elävä älymystö, jok' yksin henkeen sukeltautua teoillaan taitaa», he kun eivät hengen edustajaa pois luotaan boikota, vaan kera ystäviensä hänet tuntee. Siksi elävä älymystö kypsä taivaan charmiin syntymään onkin. Meidän Jeesuksemme, jossa Jumal'äiti pyhä henki lymysi. Hän itsestään tietoisena lausui: »vielä tulee aika, jolloin ei enään Herra Jumalaa rukoilla, koska hän tiesi hänen ehtoonsa tulevan». Tällä lauseella hän itsensä ilmaisi.

Alkujaan suomalainen Jeesuksemme maasta maahan kiertänyt henkisenä demonina salassa lymynyt taivasten valtakuntaa, etsinyt kunnes sen löytänyt. Maasta maahan erikielisenä muunnettuna vierailut henkeen omiaan herätellyt, jotta Aabrahamin siunauksesta he nauttia voisivat. Suomalainen Jeesuksemmekin oli henkinen taistelija, siksi kärsi, ylpeyden kaataakseen, voittaakseen boikottajansa. — Kuoli, taistellakseen uuden elämän itselleen, syntyi uudelleen kautta kreikkalaisten, jotka hänelle kätensä tarjosi, siellä sitten eli tuntemattomana Kreikan helleenien uljaana poikana. Taisteli: milloin lymyneenä puuhevoseen, — milloin tynnyrissä tekoja vaikoili, jumaluustaruissa kadotetussa paratiisissa eli, ja voittamattomiin maalauksiinkin itsensä kätki aina tietopuolisesti viisaana tienraivaajana, joista Suomityttö hänet löytänyt, auringon tavoin lemmennuolensa ampunut sini-kristallinhopeaisenhoitoisena Kreikan suurimman pojan sieluun aikana, jolloin poika kylmästä väreillen on taistellut taivasten valtakunnan puolesta. Silloin rakkauden jumalatar ohjaksia on pidellyt, kaihoten on poika kuunnellut sulaisen Suomen honkien huminaa, vesiemme iloisesta loiskeesta tytön huomiokykyä. Koskiemme pauhusta hänen tulista temperamenttiaan on hän ihailnut. Sen kauniit vaarat kertoivat tytön rauhallisesta huumoorista, sen laaksot hiljalleen lämpiävästä luonteesta. Puromme juoruivat, ei ylpeyttä työssä löy-

dykään. Suomi-tytön puhtautta kimaltelevien lähteiden silmistä hän luki, hänen hienoa kauneuttaan, naisellista nerouttaan hän niissä näki.

Mutta ei olisi tyttö Suomen ollutkaan, ellei hän olisi osannut olla alunaiheuttaja. Suomi-tytön, jonka kauneus alkaa varpaista, kohoten tasaisesti siiroihin pohkeisiin, naisellisiin lanteisiin, josta luisuvasti oheten solakkaan vartaloon siitä lähtevi, ylemmäksi kohovi, kaunis povi, sopusuhtainen luisu kaula. Kasvoiltaan ei kuvan kaunis, vaan miellyttävän ruma, sinisilmät, vaalea tukka, vartalon kauniit linjat, nuo pojan lumosi. Oliko ihme, että helleenien uljas poika ihastui silmittömästi herttaisesti hymyilevään Suomi-tyttöön. Silloin tyttö kerran taivaansinisessä toaletissaan lumosi rakkauden kylmästä värisevän Kreikan helleenien pojan sielun. — Ei olisi poika aikoinaan taivaasta maahan kiertämään lähtenyt, omaansa etsimään, ellei olisi kaihonnut auringonjumalattareen hellää hyväilyä, hänen älykästä johtoaan. Poika rakastettavaa Suomi-tyttöä kaipasi, hänen lumoavaa luonnettaan ihaili. Siksi poika valkeita sireeneitä taittoi, suuteloilla ne täytti, laulullaan ne lennätti halki ilmojen, josta suloinen hymy kiitoksena pojan poskia poltti. — Ei ollut toista niin ihanaa immyttä maa päällään kantanut kuin neito Suomen luotu. Sa olet tyttö kaunein rakkauden pyhä!

Sua usein kaukaa tähtäilen, ehkä joskus kaihon siivillä liidellä lähemmäksi ma saan. Sa keinotekoisesti toisen opettama et ole. Oma itsesi, hiottu helmi vaan, ja luova tositaiteilija, siksi johtaa myös taidat, vaikka tupasi rapulla kuningatar-tuolisi olisikin, tän Aadamin ajan, — niin sielut sa sittenkin maallesi sopimattomat pois synnyttää taidat.

Neito Suomen toista ei vertaistasi ole! Keväinen auringonhohtosi mukaansa minut tempaa, vietyksi ei kukaan minua sinulta pois saisi, — ei elo, kuolemakaan eroittaa voisi. Suuri on lempesi kaimpuu, mutta jota ei yksikään itseään oppineena pi-

tävä tule löytämään, siksi salata sen sinulle taidan. — En pelkää ma vaikka murheen myrskyt pauhaisi, uljaana ma taistella kanssasi tahdon, taivaista valtakuntaa luonasi rakentaa, omakseni sinut tietysti saan. — Sydämeeni sun kuvasi ma upotan, siinä elämäni tulevaisuudessa on. — Suomi-tyttö hymyillen pojan lauluista kiitti. — Mutta yhä poika sireeneitä taittoi, suuteloilla ne täytti, yhä lauloi ihanampia säveleitä, halki ilmojen ne lähetti. Ma yhdessä kanssasi mieltä uljasta taivaista spiralisoitua kieltäsi nostaa tahtoisin, yhdessä kanssasi Aabrahamin, Isain siunauksen taistella voisin. — Äitinä poikana voittoon Suomelle veisin. Sa lumoava Suomi-neito, taivaan sinisyyteen kohoava vielä kerran, kaikk' luonasi tyyntä ihanaa on. Sa taivaan ja maan jumalatar, tarjoa hento kätesi mulle, vedä luoksesi poikasi oma, työni, tehtäväni johtajattareksi tule armaani. — Ei vielä tyttö sulattanut, van hymyillen yhä vastasi, pojan posket kuumaksi poltti. Poika Kreikan urhon tavoin valloitusretkelle lähteä päätti, kävi kuinka kävi, tytön rakkauden hän valloittaa päätti, siksi voiton mielessä hän vielä valkeita sireeneitä taittoi, sydämensä tunteet ilmi tuoden säveleiden kaikuessa halki ilmojen lennätti, kunnes sai pilvet poistumaan ja auringon paistamaan. — Ei oisi nainen Suomen ollut rakkauden jumalatar, ellei hän ruumiissaan tuntenut oisi talven pakkasista aiheutuvia värailyjä, ellei hän niitä myös ymmärtänyt oisi sulattaa. Pojan laulun säveleet eivät tunteettomuuteen osuneetkaan, vaan sai kun saikin tytön käden valloitetuksi, näin rakastui Suomen tyttö Kreikan sorjaan poikaan, jok johtavana naisena ojensi hennon kätensä ilmojen halki, hymyillen kuiskaten, luokseen kutsuen, äänetönnä sitten painaa urhoollisen pojan kauniin pään vasten rintaansa — — silloin rakkaus sähköisenä ilmiliikkiin syttyi ja sulatti sinisenä liekinä kristallisoi taivaan sinisen hopiahohdon todistamaan jälkimaailmalle heidän yhteenkuuluvaisuuttaan. Näin syntyi meidän vaka, vanha

Väinämöisemme, jossa pyhähenki taas lymysi, jok' taivaan hukuttua maita kiersi, taivasten valtakuntaa etsi — ja löysikin. Suomi-tyttö kun taivaassa asuikin, elämän antajana pojallekin elämän antoi: jok' vielä Suomessakin soitoin, lauluin, omiaan innostutti, taivaan rajattomaan iloon eläytti, uutta paratiisia maastaan voittamastaan loi, jonne kerran, kun aika tulevi ja häntä taas tarvitaan, hän takaisin valtakuntaansa puolustamaan tulevi, omiaan kokoillen maailman kaikilta ääriältä, jokaista raskautettua luokseen kutsumi, — huojennusta suoden elämän keveämmäksi tehdäkseen, — tukea, turvaa, antaakseen innostusta, siunausta työhön, toimintaan antaaapi, sikäli he Jumal'äidin tahdon täyttääpi. — Hän jok' suuresta rakkaudestaan todistajansa kertomaan synnyttääpi: alastomista alastomimpana, köyhistä köyhimpänä, pienistä pienimpänä, myöskin pois boikotettuna; vailla kaikkea aineellista tukea ja turvaa, tavallisena Jumalan kuvana, niinkuin lukijakin. Hän henkisiä aisteja Jumalan ruumiissa edustaa, ajan hengenlaisena valtakuntansa hyväksi toimii, vaikka kaikki itseään sivistyneinä pitävät päälleen seisomaan saisi, niin ei sittenkään peräydy, vaan kärsii, jotta boikottajansa pois valtakunnastaan kuoleman jälkeen saa, vaikka ryöppyä silmilleen syöksyisivätkin. Sitä ei kuitenkaan tee kukaan muu kuin Kain-sivistyksestään ylpeät, jotka aavistavat tekojen tuomarin heille samalla mitalla maksavan ja kirouksen heitä kohtaavan.

Tämän kaiken on Supistaja älynnyt; siksi ma huu-dahdinkin: Oi suuri Jumal'äiti!, opeta meitä ja minua tahtoosi pelotta alistumaan. — Kirjoita sinä jumalatar pyhää demonin kieltäsi, minä luen telepaattisesti, mitä minun tekemän pitää! Jumaläiti, lapsesi ohjaa sinun valtakuntasi hyväksi toimimaan! — Teen tahtosi niinkuin tahdot. Innostusta mulle vain suo, ja tääkin päivä huomiseen auta. Minä kaikessa tietämättömyydessäni uskon sinulle oikein tekeväni, kun uskonnon tekoihini yhdistän.

ÄLYTTÄVÄÄ

Varustautukaa meidän Corseteilla, äitiysvöillä! Ne tarjoavat Teille sen tuen ja turvan, henkisen linnoituksen, jonka yksin Jumal'äidin henkinen puolustuslaitos tarjota voi: Sillä ne suovat pienokaisennekin älyn kehittyä 6-aiastiseksi, jonka avulla Teillä on mahdollisuus syntyä tosi-sivistyneeseen elävään älymystöön. »SUPISTAJA, Isain kannosta — virpi ja vesa», jok' taistellut on Jaakobilta, »Aabrahamin, Isain, siunauksen» takaisin ottanut: Sen joka hänelle kuuluu! — Siksi jaakobilaiset Supistajan henkiselle ristille on boikottaneet. I. kirj. 11 j.n.e. Mutta suuresta »Jumal'äidin rakkaudesta» syntyessään itsensä nyt ilmaisee, kätensä tarjoo maailman 4:lle äärelle ojentaa: jotta kaikilla niillä, jotka hänen vyöttää suonee ja siten taloudellisesti tukee, osallisuus Isain siunauksessa oisi. Sillä ennenkuin taivasten valtakuntaan voidaan syntyä nauttimaan todellisesta menestyksestä, on heidän ensin oltava osallisia Aabrahamin, Isain, siunauksesta ja se myös säilyttää. — Pitäkäähän suomalaiset puolenne!

Mitän tämä on ollut mahdollista, kerromme ensi vuonna.

SUPISTAJA

VAASA, KIRKKOPUISTIKKO 13.